

Autor: Tomislav Sunić

Žádné slovní spojení není mocnější a tak neodzbrojuje jeho kritiky než výraz „lidská práva“. Od té doby, co byla přijata OSN Všeobecná deklarace lidských práv v roce 1948, není jediné vlády na Zemi a jediného svobodomylného akademika, který by se vyhýbal tomuto výrazu, když blouzní o o světovém pokroku, nebo si přejí pokrok vlastní. A přece, od doby přijetí této klauzule nebylo nehoráznějšího nárůstu porušování lidských práv.

Odpověď na toto je jednoduchá a není k tomuto v protikladu. Slovní výtvar „lidská práva“ je nejefektivnější nástroj pro zamaskování porušování práv lidí. **Dnes se stal příznakem liberální plutokracie a levicových pisálků při hledání morálního alibi pro jejich vojenská dobrodružství a jejich mediální lži.** Při bližším gramatickém prozkoumání slovní akrobacie s výrazem „lidská práva“ se nám zjevuje abstraktní právní pole, které poskytuje samo sobě nesčetné množství různých definic. Jejich všeobecnost vylučuje nezadatelná práva daná lidem, národu, rase, kmeni nebo sociální skupině. Výraz „lidská práva“ je konstruovaný na zakázku pro vykořeněné a bezejmenné individua nebo pro zblblé konzumenty bez historické paměti, zapomínající na svoji rasu a kulturu. Je to samoobslužný výraz s různými významy v různých sociálních a historických kontextech. Pro palestinského feláha žijícího v uprchlickém táboře na Západním břehu mají lidská práva jiný význam, než pro sousedícího židovsko-amerického osadníka, jehož vzdálení příbuzní zmizeli v Evropě během druhé světové války. Pro srbského sedláka mají lidská práva jeden význam, pro albánského rolníka další. Pro politika nebo vědce z District of Columbia mají lidská práva jiný zvuk, než pro chudého farmáře z Oklahomy, který byl připraven o pozemek, zdroje nebo který ztratil práci kvůli ilegálním přistěhovalcům.

Ideologie lidských práv je obzvláště pevně zakořeněna v americké právní praxi. Jejich francouzský protějšek „les droits de l'homme“ (the „rights of man“) by však mohl v dnešních Spojených státech dohnat mnohé feministky a bisexuály k šílenství. Jeden z otců-zakladatelů, Thomas Paine, by byl dnes pravděpodobně zažalován za jeho dílo *Práva člověka* (The Rights of Man), za podstatné jméno „man“, které zavání machistickou bělošskou společností. A tak v této době by byl Paineův „man“ vykastrován, zbaven mužství a nahrazen bezpohlavním, pokud ne přímo transvestitním přídavným jménem „human“. Jak se zdá, Němci mají více štěstí se svým složeným podstatným jménem „Menschenrechte“, které je významově blíže anglickému „human rights“. Anebo to tak bylo míněno po procesu denacifikace, která byla převážně hnána židovsko-americkou frankfurtskou školou a jejími převychovateli v poválečném Německu.

Mnoho autorů tvrdilo, že lidská práva jsou v podstatě biblického původu, jejichž sekularizovaná podoba tvoří základní kámen současné liberální demokracie. Když ji prozkoumáme blíže, ideologie lidských práv se jeví jako nejrasističtější a nejvýlučnější víra, která zapříčinila bezpočet neštěstí a nezměrných nedorozumění. Ve své skutečné podstatě ideologie lidských práv předpokládá, že všichni lidé jsou si rovni – a proto tedy postradatelní. Její poselství zprostředkovává iluzi, že každá lidská bytost na Zemi musí být bohatá a úspěšná a že může libovolně měnit svoji sociální postavení. Bohužel, už jen letmý pohled

ukazuje, že lidé se nerodí sobě rovní – ani ve fyzickém, ani v genetickém složení. Někdo v sobě nese kriminální chromozomy, které jsou hlavním důvodem, proč se z něj stane v budoucnosti sériový vrah. Někdo se narodil s dolichocefalickou tváří a lebkou, jako je to v případě mnoha Evropanů, někdo má zkosené čelo na své kvazi-neandrtálské lebce. Někoho IQ dosahuje 150, někdo má polovinu, někdo je pro společnost spíše přítěží než přínosem. Když se v multikulturní společnosti začne praktikovat dogma lidských práv, vede to nevyhnutelně k sociální polarizaci, napětím a následně k občanským válkám.

Obzvláště barbarské je dogma lidských práv během válečného stavu. Proč? Položme si řečnickou otázku. Co se stane jednotlivcům a lidem, kteří jsou vykázáni y kategorie „lidských bytostí“, jako tomu bylo v případě německých civilistů během druhé světové války. Nepotřebujeme hádat. Označení Spojenci jako monstra a bestie nemohli Němci do bezpečné zóny lidských práv. Monstra a bestie musí být vyhlazeny, jejich města zničeny fosforovými pumami, jejich kulturní dědictví od Monte Cassina po Berlín musí být označeno jako největší symbol zla.

Na akademické úrovni je aplikováno stejné vylučovací schéma. Akademik, nebo volnomyšlenkář, který projeví pochybnosti nad paradigmatickým lidských práv je okamžitě označen za „pravičáka“ – a analogicky za blázna a podivína – za patologický jev, který není hoden žádných lidských práv. Je nepřítelem, který potřebuje v horším případě psychiatrickou hospitalizaci, v tom lepším „*ethnic sensitivity training*“. Jak může být „nacista“, nebo jeho slovní nástavba, jeho příbuzný – „antisemita“, viděn jako lidská bytost? Musí být navždy umlčen.

Dalším slovním barbarismem je pravý protějšek „lidských práv“ – nenávidný projev, „hate speech“, jehož významová elasticita dělá zločince z každého, kdo kritizuje současnou liberální mytologii. Neustálé rozšiřování takovýchto bezvýznamných normativních frází slouží jako ochranný štít pro liberální systém, který stejně jako bývalý Sovětský svaz, pečlivě ukrývá svůj totalitní charakter.

Úvaha Tomislava Suniće *The Human Rights Fraud* vyšla na stránkách Majorityrights.com 12. prosince 2007.